

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ

Μυθιστορία ΕΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΩ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Καί ποία εἶνε αὐτά ;

— Πρὸ παντός ἄλλου, τὸ ν' ἀφυπνίσῃ, ἐν ἐμοὶ τὸν πόθον τοῦ νὰ συνδέσω τὸν βίον μου πρὸς τὸν ἰδικόν του.

— Αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν πόθον προὐκάλεσεν εἰς ἐμὲ ὁ κ. Δερόδης, εἶπε γελῶσα ἡ Ἀννέτα φαντάσου, δέκα χυτήρια, ὑελικά.

— Λοιπὸν ! ἐπειτα, ἀφοῦ συνδεθῇς πρὸς τὸν πλούσιον αὐτὸν ἀνθρώπον, ὅταν συμμετάσχῃς τῆς περιουσίας του ἥτις τόσον ποθητὴ σοὶ φαίνεται τὴν σήμερον ἐπειδὴ εἶσαι πτωχὴ, ὅποια θὰ ἦναι ἡ ζωὴ σου ; Ὅα διέρχεσαι καθ' ἑκάστην τὰ Ἡλύσια Πεδία ἐφ' ἀμάξης λαμπρᾶς ;...

— Ἀλλ' ἐννοεῖται, μετὰ τὰ Ἡλύσια ὑπάρχει τὸ Δάσος, μετ' αὐτὸ ἡ Δωβίλλη, μετὰ τὴν Δωβίλλην ἡ...

— Ἡ πληθὺς ἦν προκαλεῖ ἡ ἀργία, καὶ φοβούμαι μὴ αὐτὴν καὶ μόνην σοὶ ἀποκομίσῃ ὁ κ. Δερόδης.

— Δὲν τὸν γνωρίζεις.

— Οὔτε καὶ σύ. Καὶ ἂν ἔχω ἄδικον φοβουμένη τὸ νὰ καταστῇ σύζυγός σου, δυνατόν νὰ ἔχῃς καὶ σύ ἄδικον θέλουσα νὰ τὸν συζευχθῇς. Ἴδου εἰς τῶν λόγων διὰ τοὺς ὑποτίμους ἐπιθυμῶ τὰς συναθροίσεις αὐτὰς ὅπως σύ καὶ ὅσον σύ. Ὅα δυνηθῶμεν νὰ τὸν ἐκτιμῶμεν οὕτω κατ' ἀξίαν. Ἀλλως τε δὲν θὰ ἦναι μόνος, καὶ ἄλλοι ἄξιωματικοὶ θὰ ἦναι παρ' αὐτόν, καὶ θὰ δυνηθῶμεν νὰ κάμωμεν τὰς συγκρίσεις μας...

— Στγχερίσεις πρὸς τὸν κ. Βονέ, βέβαια ;

— Ἀκριβῶς, πρὸς τὸν κ. Βονέ.

— Ἀλλ' ἀφοῦ τόσῃ ἐπ' αὐτοῦ εὐρίσκεις ἀξίαν, διατί δὲν τὸν καθιστᾶς σύζυγόν σου ; τοῦτο θὰ εἶνε δι' αὐτόν ὄνειρον ὡραῖον ὡς τὸ ἰδικόν μου, ἐπιθυμούσης νὰ συζευχθῶ τὸν κ. Δερόδην.

— Γνωρίζεις ὅτι θὰ ὑπανδρευθῶ τότε μόνον, ἀφοῦ σύ πρῶτον ἀποκατασταθῇς, καὶ ἂν τόσῃ εὐρίσκω ἀξίαν ἐπὶ τοῦ κ. Βονέ, πράττω τοῦτο εἰς σέ σκεπτομένη, ὅχι εἰς ἐμέ ! Μετ' αὐτοῦ, εἶμαι βέβαια, ὁ βίος δὲν θὰ περέρχεται ἀνικρὸς καὶ ἀπρακτος, καὶ γυνὴ τις δύναται μετ' αὐτοῦ νὰ καταστῇ εὐτυχής, συνδέουσα τὴν τύχην της πρὸς τὸ εὐελπί του μέλλον.

— ...Καὶ πρὸς τὴν ἀνέχειάν του.

— Καὶ πρὸς αὐτήν, ἂν ἀγαπᾶς, ἀλλ' ἡμέραν τινὰ θὰ ἱκανοποιηθῇ.

— Λοιπὸν, ἐσο σύ ἡ γυνὴ αὐτὴ, καὶ σοὶ εὐχομαι βίον ὀλβιον... καὶ εὐτεχνίαν...

Εἶτα περιβάλλουσα θωπευτικῶς διὰ τοῦ βραχίονος τὴν Ἰουλιανήν.

— Καὶ εὐτυχῇ, ἐννοεῖται, θὰ λογιζώται τὰ τέκνα σὰς μετ' αὐτὴν μητέρα.

Τὴν ἐπαύριον εἰς τὸ συσσίτιον τῶν ἀξιωματικῶν, κατὰ τὸ πρόγευμα ἐγένετο τὸ πρῶτον λόγος περὶ τῶν τῆς κυρίας Βοσμορῶ παρκακευαζομένων διασχευάσεων.

Ἀπὸ δέκα περίπου λεπτῶν ἤδη εὐρίσκοντο εἰς τὴν τράπεζαν, ἀλλὰ συνδιελέγοντο, οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ὑπαξιωματικοί, ἀναμένοντες τοὺς καθυστεροῦντας : τὸν Σολέ, τὸν Δερόδην καὶ δύο ἄλλους.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ θύρα ἠνοίγετο ἐπιλοχίαι καὶ δεκανεῖς εἰσέρχοντο ἵνα ἀνακοινώσωσι διαταγὰς, κανονίσωσι θέσεις, καὶ εἴτινες, ἐσκοτισμένον ἔχοντες τὸ βλέμμα ἐκ τοῦ ἔξω ἡλίου, ἀπέμενον πρὸς στιγμὴν ἐν τῇ σκιερᾷ αἰθούσῃ, δίχως ν' ἀναγνωρίζωσι τοὺς ἀξιωματικούς, οὓς ἀνεζήτουν καὶ κατηνύοντο μόνον ἐπὶ τῇ φωνῇ ἥτις τοὺς ἐκάλει.

Πλέον ἡ ἀπαξ ἤδη διημαρτυρήθησαν κατὰ τῶν ἀργοπορούντων :

— Νηστεία λοιπὸν ἔρχετο σήμερα ;

— Πῶς διάβολο ὁ Σολέ ποῦ ἔρχεται πάντοτε στὴν ὥρα του νὰ λείψῃ ;

Θὰ τὸν κράτησῃ ὁ δέ... Ρόδης...

Τὸ ὄνομα τοῦ Δερόδη ἐτιμήθη εἰς δύο κατὰ τρόπον ἔρωνα.

Ὅταν ἔχῃ κανεὶς θαλαμηπόλον νὰ τοῦ παρασκευάσῃ τὸ πρῶτόν του πρόγευμα καὶ προσφέρῃ Σατῶ Ὑκέμ πρὸς σαράντα φράγκα τὴν μπουτίλια, δὲν βιάζεται, ἐννοεῖς, καὶ τόσο πολὺ γιὰ τὸ συσσίτιο.

— Σαράντα φράγκα τὴν μπουτίλια ; Ἔλα δά !

— Ἀκριβῶς, εἶδα τὸν λογαριασμὸ τοῦ εἰνεμπόρου τοῦ Βορδῶ.

— Τὸν ἐπιδεικνύει ;

— Διάβολε ! γι' αὐτὸ ἀκριβῶς πίνει τὸ κρασί, γιὰ νὰ δείχνῃ τὸ τιμολόγιό του.

— Οἱ στόμαχοί μας φωνάζουν, ἐπανελάθεν ὁ νεαρὸς ἀνθυπολοχαγός.

— Πταίει εἰς αὐτὸ ὁ προϊστάμενος.

Προϊστάμενον εἰς τὰ στρατιωτικὰ συσσίτια ἀποκαλοῦσι τὸν ἀρχαιότερον καὶ ἀνώτερον κατὰ τὸν βαθμὸν τῶν ἄξιωματικῶν, εἴτινες συντρώγουσι προϊσταται τῆς τραπεζῆς, ἀσκεῖ ἀπόλυτον ἐφ' ὅλων ἐξουσίαν, προλαμβάνει τὰς παραχωρεῖς φιλονεικίας, ἐπιβάλλει σιγὴν καὶ ἐν ἀνάγκῃ μαλιστα τιμωρεῖ. Τὸν ὑπακούουσι πειθαρχικῶς.

Ὁ προϊστάμενος τοῦ συσσιτίου τῶν ἀξιωματικῶν καὶ ὑπαξιωματικῶν ἦτο ἀξιωματικὸς μιζοπόλιος τὴν κόμην, γηραιὸς ὑπολοχαγὸς τεσσαράκοντα καὶ πέντε ἐτῶν, παρκασημοφορημένος, ὀνόματι Ὁκτῦ, ὅστις πρεσβύτερος ὢν κατὰ δεκαπενταετίαν τοῦ πλείστου τῶν ὁμοβάθμων του καὶ μὴ ἐξελθὼν τῆς Σχολῆς ὡς οἱ πλείστοι ἐκείνων, διετέλει ἐν ὑπερηφανίᾳ ἄμα καὶ ἀμνηχανίᾳ ἐπὶ τῷ ὑψηλῷ του ἀξιώματι ὡς προϊστάμενος τῆς τραπεζῆς. Ἐν ὑπερηφανίᾳ, ὅσακις μόνος ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ καπνίζων τὴν πίπαν του ἀνεμυμνήσκετο παλαιῶν ἡμερῶν δοκιμασίας, ἡμερῶν, καθ' ἃς ἡ φιλοδοξία του δὲν ἐξικνεῖτο μέχρι ταιούτου σημείου, ὥστε νὰ ἐφαντάζετο ὅτι θὰ ἐφθάνε ποτε εἰς ταιούτον ἀξίωμα ἐν ἀμνηχανίᾳ, ὅσακις εἰς τὴν τράπεζαν φιλοπαίγμων τις ἀξιωματικὸς τῆς Σχολῆς ἐτέρπετο μετ' ἄλλων συναδέλφων του, συνάπτων πρὸς αὐτὸν συζήτησιν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐπιστημονικὴν ἢ ἱστορικὴν περὶ ἀκαταλήπτου δι' αὐτὸν ζητήματος, εἰς ὃ ἐκκαλεῖτο νὰ δώσῃ γνώμην.

— Πῶς, ἐγὼ πταίω ; ἀνέκραζεν ἀπαν-

Καὶ θεῖον μειδιάμα ἐπλανήθη ἐπὶ τῶν χειλέων της, ἡ καρδία της ἐσκίρτησε.

Μόλις ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ εἴπῃ ἐτι :

— Καὶ ἀπήντησες ;

— Τὴν ἀλήθειαν, εἶπεν ἡ Μαρκελίνα δι' ὕφους σταθεροῦ, σχεδὸν μετὰ ζηρότητας... Ἀπήντησα ὅτι ἡ αἵτησις τοῦ κ. Βαλὸν μᾶς τιμᾷ πολὺ, ἀλλ' ὅτι δὲν ἀγαπᾶς τὸν κ. Ροβέρτον.

— Μη-τερ ! μη-τερ ! ἀνέκραζεν ἐκείνη.

Ἦτο ἑτοιμὸς νὰ ἔλεγε. « Δὲν εἶνε ἀληθές. Τὸν ἀγαπῶ, ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, τὸν ἡγάπησα, τῷ ἀνῆκω ὁλοψύχως. »

Ἀλλὰ παρετήρησε τὴν σκληρὰν ἐκφρασίν τῆς Μαρκελίνας καὶ τοῦτο τὴν πτοεῖ. Οὐδέποτε εἶδε παρομοίως τὴν μητέρα της.

Ὁ πρὸς τὴν μητέρα της σεβασμὸς εἶνε ἰσχυρότερος τοῦ ἔρωτός της.

Εἰσήγησεν, ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν, συντετριμμένη τὴν καρδίαν.

Ὁ Ροβέρτος, παρ' αὐτὴν, τῇ ἀποτείνει ἀλλεπαλλήλως ἐρωτήσεις, τὴν διερευνᾷ.

— Δι' ἔλεος, δεσποινίς Σοφία, ἀπαντήσατε... Συγγνώμην... εἰάν εἶχον νομίσαι... Εἶχον ἴσως ἀπατηθῇ... ἀπαντήσατε, σὰς ἱκετεύω.

Ἀλλ' ἡ Σοφία, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα ταπεινωμένους.

— Ἠκούσατε, μητέρ μου, ὁ κύριος...

— Ὅ,τι εἶπεν ἦτο ἴσως ἀληθές, Θεέ μου ;

— Ἐκείνη μόνη δύναται ν' ἀπαντήσῃ...

Καὶ ἂν... ἐνόμισεν ὅτι ὤφειλε νὰ σὰς ἀπαντήσῃ ὡς ἀπήντησε, σημείον ὅτι ἦτο βεβαία... ὅτι ἔλεγε... τὴν ἀλήθειαν...

Ἡ Σοφία κλονεῖται, ἑτοιμὸς νὰ λιποθυμήσῃ.

Ἡ Μαρκελίνα σπεύδει καὶ τὴν συγκρατεῖ.

Πρὸς στιγμὴν, στρέφεται πρὸς τὸν Βαλὸν, πρὸς τὸν Ροβέρτον.

Αἰσθάνεται πόθον νὰ τοῖς κραυγᾷ.

— Δὲν εἶνε ἀληθές, ψεύδεται, ἐψεύσθη ἐπίσης καὶ ἐγώ... Εἶμαι κακὴ μήτηρ... εἰς ἐμὲ μόνην σκέπτομαι, ὅχι εἰς τὴν εὐτυχίαν της... Ἀγαπᾷ τὸν Ροβέρτον... οἱμοί ! ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τὸ ἔχω παρκατηρήσει...

Ναί, θὰ τὰ ἔλεγεν αὐτὰ ὅλα, ἀλλὰ πρὸς τί ; Ποτὲ δὲν θὰ συγκατένευεν εἰς τὸν γάμον... ἵνα συγκατένευεν, ὤφειλε τὸ πᾶν νὰ ὁμολόγει... Καὶ οὐδὲν θὰ ὁμολόγει... ὅχι... οὐδέποτε...

Ὁ Βαλὸν ἐποίησε κίνημα δυσχερεσκείας καὶ ἀδημονίας.

— Τότε δὲν ἔχμεν πλέον νὰ κάμωμεν ἐδῶ τίποτε. Ἐλθέ, Ροβέρτε.

[Ἐπεται συνέχεια]

B*

Διακρίπτεται ὀριστικῶς ἡ ἀποστολὴ τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, εἰς πάντας τοὺς μὴ συμμορφωθέντας πρὸς τὴν ἐντυπον ἡμῶν γνωστοποίησιν περὶ ἀποστολῆς τῆς συνδρομῆς αὐτῶν.

Ἡ Διεύθυνσις

των εἰς τὴν περὶ αὐτοῦ ἐξενεχθεῖσαν διαμαρτυρίαν· εἰς τί ; Ἀπεφασίσασε πρὸ ἐξ μηνῶν νὰ μὴ περιμένωμεν τοὺς καθυστεροῦντας· ἐκάθισθε εἰς τὸ τραπέζι καὶ ἐγὼ ἐπετήρουν· ἀλλήθεια, κύριοι ;

— Ἀληθέστατα.

— Πρὸ οὕτω ἡμερῶν ἀπεφασίσαστε νὰ τοὺς περιμένωμεν· τοὺς περιμένοντες ὡς φαίνεται δὲν γνωρίζετε καὶ σεῖς τί θέλετε.

— Ἰδοὺ τί κάμνει ἡ καθολικὴ ψηφοφορία.

— Κύριοι, ἀφήσετε τὰ πολιτικὰ κατὰ μέρος, ὑπέλθε μετ' αὐστηρότητος ὁ Ὀκτῦρ. Εἶτα ἀναλαβὼν πάραυτα τὸ συμβιβαστικὸν τοῦ ὕψος :

— Μετὰ τρία λεπτὰ τὸ πρόγευμα παρὰ τίθεται.

Ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ ὁ Δερόδης εἰσῆλθε νωχελῶς ὡς ἄνθρωπος μὴ ἐπαιγόμενος.

— Κύριε Δερόδη, ἀργήσατε, εἶπεν ὁ Ὀκτῦρ.

— Δὲν ζητῶ τὴν υπεράσπισίν μου, κόψετε μου τὸ κεφάλι.

Εἶτα ὅτε ἤρχισαν οἱ ὀφθαλμοὶ του νὰ ἐξαικιδῶνται πρὸς τὸ σκιερὸν τῆς αἰθούσης, περιήγαγεν ἀνὰ τὸ διαμέρισμα βλέμμα ἐμπαικτικόν.

— Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν εἶμαι ὁ τελευταῖος, εἶπε.

Καὶ ρίπτων βλέμμα ἐπὶ τοῦ κηλιδωμένου τραπέζου ἀνδύλου :

— Ὅ,τι ὦρα καὶ ἂν ἔλθῃ τις ἐνωρὶς πάντοτε ἔρχεται, προκειμένου διὰ γεῦμα τόσον ὠραῖον, εἶπε ταπεινοφώνως.

Ἀφ' ἧς ὁ Δερόδης, ὑπέκων εἰς τὴν θέλησιν τοῦ πατρός του, ἐγένετο στρατιωτικὸς, τὸ συσσίτιον ἦτο τὸ πλέον πάντων περιούσιον αὐτὸ εἰς πληξίν, μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου. Ἐθεώρει, παράλογον τὸ ν' ἀφίηται τὰς πολυτελείας του καὶ ἐρχεται νὰ κλειθῇ κατὰ καθήκον δις τῆς ἡμέρας εἰς ἐστιατόριον ἀκαθάρτον, ψυχρὸν τὸν χειμῶνα, θερμὸν κατὰ τὸ θέρος, καὶ ἀναδίδον ὁσμάς μαγειρείου ; Ἀνάθεμά την διὰ πειθαρχίαν.

Αὕτη ἦτο ἡ φράσις ἣν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἠρέσκετο νὰ ἐπαναλαμβάνῃ· δὲν ἦτο ἀνόητον νὰ ἦναι ὑπόχρεως ὁ ἀξιωματικὸς νὰ τρώγῃ ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοὺς συναδέλφους του, καὶ μόνον ὅταν ἦναι ἑγγαμὸς νὰ ἦναι ἐλεύθερος νὰ διαγῇ κατ' οἶκον ; δὲν εἶνε βάρβαρον τὸ νὰ μὴ ἐπιτρέπηται νὰ συντρώγηται μετὰ τοὺς οἰκεῖους του, εἰμὴ ἐν ἡμέραις ἐορτῶν ;

— Εἶνε ὦρα, ἀνέκραξεν ὁ πεινῶν ἀνθυπολοχαγός.

— Κενώσατε, διέταξεν ὁ Ὀκτῦρ κατὰ μένος.

— Ἐπὶ τέλους.

Ἐπῆλθεν ὀγκλοσὴ καὶ ἔκστος ἔλαβε τὴν θέσιν του· αἱ μαγειρίτσαι, αἵτινες δὲν περιέμενον εἰμὴ τὸ πρόσταγμα, εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, κομίζουσαι μεγάλα πινάκια μετὰ ὠὰ βραστὰ καὶ σοῦπην καὶ ἤρχισαν νὰ περιέρχωνται τὴν τραπέζαν.

Αἶφνης ἠκούσθησαν ἐπιφωνήσεις καὶ γέλωτες :

— Πρόστιμον, ὁ Καρρελέ.

Ὁ Καρρελέ ἦτο ὁ νεαρὸς ἀνθυπολοχαγὸς ὁ ἐπανειλημμένως διαμαρτυρηθεὶς ἐπὶ τῇ ἀργοπορίᾳ τοῦ προγεύματος· κινούμενος ὑπὸ

τῆς πείνης ἢ ἐξ ἀφαιρέσεως, ἔλαβε προτοῦ ὁ Βονέ, ὁ ἀνώτερός, του, λάβῃ τὸ μερίδιόν του, — ὅπερ ἀντέβαινε εἰς τὴν συνήθειαν.

— Καλὰ, ὑπέλκεν ὁ Καρρελέ μετὰ τὸ στόμα πλήρες, ἀλλ' ὁμολογήσατε ὅτι ἡ πείνα εἶνε περίπτωσις ἐλαφρυντικὴ.

Ὁ Δερόδης ἔλαβεν ὠά, ἀλλ' ἀφοῦ τὰ ἠνέψξε, τὰ ἀπέσυρεν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ πινάκιου του :

— Αὐτὰ μυρίζουν...

Ἄλλ' ὁ Βονέ τῷ ἀπέκοψε τὸν λόγον :

— Ἄν δὲν σὰς ἀρέσουν, μὴ ἐμποδίζετε τοὺς ἄλλους τοῦ νὰ φάγουν, εἶπε.

— Μοῖ φαίνεται ὅτι δικαιούμαι νὰ ἐκφράζω τὴν γνώμην μου, ἀντεῖπεν ὁ Δερόδης ὑψηλοφρόνως.

— Ὅχι, ὅταν προσβάλλῃ τοὺς συναδέλφους σας, κύριε.

— Ἐπιμένω λέγων ὅτι...

Ἄλλ' ὁ Ὀκτῦρ ἔκρινε καλὸν νὰ ἐπέμβῃ ὡς προϊστάμενος.

— Κύριε Δερόδη, μὴ ἐπιμένετε· ἡ παρατήρησίς σας προκαλεῖ ἀηδίαν.

Ἡ θύρα ἀνοίγεισα ἔθηκε τέρμα εἰς αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον.

Ἦτο ὁ Σολέ. Γενικὴ τὸν ὑπεδέχθη ἐπιφωνήσις :

— Στὴν ὦρα ἦλθες !

— Μοῦ στοιχίζεις τρεῖς μπουτίλιες σαμπάνια, ἔκραξεν ὁ Καρρελέ.

— Δὲν πταίω ἐγώ, ὑπέλαβεν ὁ Σολέ, συνήνητσα τὴν κυρίαν Δραπιὲ ἐπιστρέφουσαν ἀπὸ τοὺς λειμῶνας μετὰ μεγάλῃν δέσμην ἀνθέων, καὶ μ' ἐκράτησε.

— Τρόντι, εἶπεν ἀνθυπολοχαγός τις, αὐριο εἶνε ἡ ἡμέρα ποῦ δέγεται.

— Λαιπόν, σὰς διανεβαίω, ἐξηκολούθησεν ὁ Σολέ, ὅτι ἡ ἐκθεσις τῶν ἀνθέων τῆς θᾶ ἦνε λαμπρά.

— Καὶ τὸ λαμπρότερον, ὑπέλαβεν ἑτεροῦς, ὅτι κανεὶς, ὡς πάντοτε, δὲν θὰ ὑπάγῃ, καὶ ὅτι αὐτὸ ποσῶς δὲν τὴν ἀποθαρρύνει.

— Ἐγὼ θὰ ὑπάγω, εἶπεν ὁ Βονέ.

— Καὶ ἐγώ, εἶπεν ὁ Σολέ.

— Ἐγὼ δὲν θὰ ὑπάγω, ἀντέταξεν ὁ Δερόδης.

— Καὶ μ.ποροῦμε νὰ μάθωμε διατί σὰς ἐκράτησε ; ἠρώτησεν ὁ Καρρελέ.

— Διὰ νὰ μοὶ ἀφηγηθῇ τὰ ἔκτακτα τὰ ὁποῖα παρασκευάζονται εἰς τῆς κυρίας Βοσμορῶ. χάριν τῶν ἐπιθυμούντων νὰ διασκεδάσωσιν εἰς τῆς κυρίας Βοσμορῶ ἀενάως διασκεδάσουν. Ἄν εὐρίσκετε ὅτι τσιαῦτη οἰκία δὲν εἶνε ἀξία εὐγνωμοσύνης, δικαίωμα σας· ἐγώ, τὴν εὐλογῶ.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης.

— Καὶ ἐγώ.

— Τόσαι εἶνε αἱ ὦραι ποῦ δὲν ἔχει κανεὶς πῶς νὰ τὰς περάσῃ! Εὐχάριστον εἶνε νὰ τὰς διέρχεται μαζί μετ' ὠραίας νέας.

— Καὶ πότε γίνεται ἡ ἐναρξίς ;

— Σήμερον θὰ γίνοναι αἱ προετοιμασίαι.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ ὠραία Ἀννέτα παρασκευάζει ὠραίαν ἐνδυμασίαν τῆς ὁποίας τὰς γοητείας ἡ κυρία Δραπιὲ μοὶ ἀφηγηθῇ μίαν πρὸς μίαν, πρέπει νὰ περιμένωμεν ἕως οὗ ἡ ράπτρια τὴν τελειώσῃ.

— Καὶ ποῖον θέλει ἡ ὠραία Ἀννέτα νὰ δελεάσῃ ; ἠρώτησεν ὁ Δερόδης.

— Σέ, τὸν Βονέ, ἐμέ, ὅλους μας.

— Ὅποτε ἀγαπᾷ, ὑπέλαβεν ὁ Δερόδης μετὰ νωχελοῦς ἀκκισμοῦ.

— Καὶ μέχρι τίνος σημείου ;

— Αὐτὸ εἶνε ἄλλη ὑπόθεσις· δύο μόνον ὦραι εἶνε καθ' ἑκάστην, καθ' ἃς παραδέχομαι τὸ δυνατόν τοῦ γάμου, αἱ ὦραι κατὰ τὰς ὁποίας καθήμαι εἰς αὐτὸ τὸ τραπέζι· τοῦλάχιστον, ὅταν ὁ ἀξιωματικὸς εἶνε ἑγγαμὸς, εἶνε ἐλεύθερος νὰ τρώγῃ ὅπου θέλῃ... Ἀγλαία, μία μπουτίλια τοῦ Ἀγίου Αἵμου-λίου.

Τῆς φιάλης κομισθείσης, ὁ Δερόδης προσέφερεν ἐξ αὐτῆς εἰς τοὺς δύο ἐκατέρωθεν του παρακαθημένους ἀξιωματικούς, ἀλλ' ὅχι καὶ εἰς τοὺς ἀπέναντί του, ὅπως συνεθίζε-ται, διότι ὁ εἰς τῶν ἀπέναντί του καθημένων ἦτο ὁ Βοννέ, ὅστις, ἀπὸ τῶν πρώτων, εἶχεν ἀποποιηθῇ τὰς προσφοράς τοῦ συναδέλφου του, μὴ θέλων καὶ μὴ δυνάμενος νὰ τῷ τὰς ἀνταποδώσῃ.

Ἐν τούτοις ἡ ὑπηρεσία τῆς τραπέζης ἐξηκολούθει· ἐγένετο ὑπὸ δύο θεραπεινῶν μετὰ λευκὴν ἐμπροσθέλλαν· ἡ μία τούτων, ἡ Ἀγλαία, χονδρὴ γυνὴ τριακοντοῦτις, ἀνεπιφύλακτος τὸ ὕψος καὶ τολμηρὰ τὸ βλέμμα ὡς κόρη ἀπὸ δεκαετίας ὑπηρετοῦσα τοὺς κ. ἀξιωματικούς, ἡ ἄλλη τὸ δέκατον ἑννα-τον τῆς ἡλικίας τῆς ἄγουςα, πρωτόπειρος ἔτι καθὼ νεωστὶ προσληφθεῖσα, μετὰ βλέμματα ἄγρια ἢ τεθορυβημένα. Ἐνῶ ἡ τελευταία αὕτη παρουσίαζεν εἰς τινὰ ἀξιωματικὸν τὸ δοχεῖον τῆς σοῦπας, τὸ ἀνέτρεψεν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Καρρελέ, καὶ ἐκρῆξις ἐπηκολούθησε κραυγῶν καὶ γελῶτων.

— Τί τρέχει ; ἠρώτησεν ὁ Ὀκτῦρ, ὅστις οὐδὲν εἶχεν ἰδεῖ.

— Ὁ Βεζὶν εἶνε ἀνυπόφορος, πείραξε τὴν μικρὴν, καὶ ἐκείνη ἀναποδογύρισε τὴν σοῦπα στὸν ὦμον τοῦ Καρρελέ.

— Ἦθελα νὰ τὴν μάθω τὴν ὑπηρεσίαν της, ὑπέλαβεν ὁ Βεζὶν.

— Διὰ νὰ μαθαίνῃς τὴν ὑπηρεσίαν στῆς νέαις ὑπηρετίαις, πρέπει νὰ ταῖς διηγῇσαι ἱστορίας, εἶπεν ὁ ὑπολοχαγὸς Γκιττώ, καὶ ὅχι νὰ τὰς πειράζῃς.

Καὶ διὰ φωνῆς βροντωδестаῆς προέβη εἰς ἀπρεπὴ διήγησιν προκαλέσασαν τὸν γέλωτα τῆς χονδρᾶς Ἀγλαίας.

Μὴ τερπομένων ὅλων ἐκ τῶν διηγήσεων τοῦ Γκιττώ, ἰδιαιτέρως τις συνδιὰλεξις ὅλως διάφορος συνήθη μεταξὺ πολλῶν ἀνθυπολοχαγῶν καὶ ἐμψυχουμένη ὑπὸ τοῦ καμπανίτου ὃν ἐπλήρωνεν ὁ Καρρελέ, ἐφθασε μέχρι σημείου ἄκρας ἐντάσεως, μολονότι ἐπρόκειτο περὶ ἀπλοῦ ἱστορικῶ ἀντικειμένου, καὶ ἦτις ἀπέληξεν εἰς εἰκοσιτετραῶρον φυλάκισιν τοῦ Καρρελέ ἐπιβληθεῖσαν αὐτῷ παρὰ τοῦ προϊσταμένου ὃν ἠθέλησε νὰ πειράξῃ χάριν ἀστεϊσμοῦ.

[Ἐπεὶ-αὶ συνέχεια.]

Κ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ παντὸς εἶδους δεχόμεθα εἰς λίαν συγκαταβατικὰς τιμὰς.

ΥΛΑΤΑ ΚΥΛΛΗΝΗΣ πρόσφατα εἰς φιά-λας πωλονται μόνον παρὰ τῇ Διευθύνσει τῶν Σιδηροδρόμων Πελοποννήσου (ὁδὸς Πανακτωῶν 14) πρὸς δρ. 6 τὴν δωδεκάδρα. Δι' ἐκάστην ἐπιστρεφόμενην καινὴν φιά-λην ἀποδίδονται λεπτὰ 15.